

Skarga wniesiona w dniu 15 kwietnia 2008 r. — Komisja Wspólnot Europejskich przeciwko Królestwu Hiszpanii

(Sprawa C-154/08)

(2008/C 171/29)

Język postępowania: hiszpański

Strony

Strona skarżąca: Komisja Wspólnot Europejskich (przedstawiciele: M. Afonso i F. Jimeno Fernández, pełnomocnicy)

Strona pozwana: Królestwo Hiszpanii

Żądania strony skarżącej

- orzeczenie, że poprzez uznanie, że usługi świadczone na rzecz jednej ze wspólnot autonomicznych przez „registradores de la propiedad” [rejestratorów nieruchomości] działających jako uprawnieni poborcy przy „oficina liquidadora de distrito hipotecario” [urzędzie poborcy wydziału hipotecznego] nie podlegają podatkowi VAT, Królestwo Hiszpanii uchybiło zobowiązaniom ciążącym na nim na podstawie art. 2 i art. 4 ust. 1 i 2 szóstej dyrektywy VAT ⁽¹⁾
- obciążenie Królestwa Hiszpanii kosztami postępowania.

Zarzuty i główne argumenty

1. Registradores de la propiedad są podmiotami zawodowo trudniącymi się wykonywaniem takiego rodzaju czynności, mianowanymi przez państwo hiszpańskie, którym zleca się zarządzanie Registros de la Propiedad (rejestrami nieruchomości). Prowadzą działalność na własny rachunek i mają swobodę organizacji swojej pracy, wybierają swoich pracowników i pobierają opłaty stanowiące ich przychody. Liczne wspólnoty autonomiczne powierzyły im różne zadania związane z poborem określonych opłat. Za usługi te registradores de la propiedad pobierali określony procent pobranych opłat.
2. Administracja hiszpańska tradycyjnie przyjmowała, jeżeli chodzi o podatek VAT, że registradores de la propiedad przy wykonywaniu tych zadań powinni zostać uznani za podmioty zawodowo trudniące się danym rodzajem działalności świadczące usługi podlegające podatkowi VAT. Argumenty podnoszone w tym względzie przez hiszpańską administrację oparte były głównie na wyrokach Trybunału Sprawiedliwości z dnia 26 marca 1987 r. w sprawie C-235/85 Komisja przeciwko Nierlandom ⁽²⁾ oraz z dnia 25 lipca 1991 r. w sprawie C-202/90 Ayuntamiento de Sevilla ⁽³⁾.
3. Hiszpański Trybunał Supremo w wyroku z dnia 12 lipca 2003 r. stwierdził, że registradores de la propiedad w odniesieniu do szczególnych czynności powierzonych im przez wspólnoty autonomiczne polegające na poborze i przekazywaniu określonych opłat, są zwykłymi funkcjonariuszami i stanowią część administracji publicznej. Od czasu tego wyroku wydanego w postępowaniu kasacyjnym „w interesie prawa”, administracja hiszpańska przyjmuje, że takie usługi nie podlegają podatkowi VAT.

4. Z kolei Komisja twierdzi, że usługi świadczone na rzecz wspólnot autonomicznych przez registradores de la propiedad powinny podlegać podatkowi VAT zgodnie z ogólną zasadą zawartą w art. 2 szóstej dyrektywy. Wniosek ten wynika z faktu, iż registradores — liquidadores działają jako osoby zawodowo trudniące się wykonywaniem takiego rodzaju działalności, które organizują w sposób autonomiczny i niezależny zasoby ludzkie i materiały w celu świadczenia usług, zgodnie z wymogami art. 4 ust. 1 wspomnianej dyrektywy, oraz z tego, że w niniejszej sprawie brak jest cech podporządkowania i zależności, które mają istotne znaczenie dla uznania tych usług za wyświadczone przez urzędnika administracji, do której należą, a tym samym za zwolnione z podatku VAT. Registrator — Liquidador nie jest organem administracji wspólnoty autonomicznej, ani przynależną do niej jednostką, w jej strukturach lub też poza nią, lecz niezależną i odrębną stroną, z którą wspólnota autonomiczna zawiera umowę o odpłatne świadczenie usług.

5. W związku z tym Komisja uważa, że w niniejszej sprawie zostały spełnione przesłanki wymagane przez orzecznictwo dla orzeczenia o odpowiedzialności Królestwa Hiszpanii z tytułu uchybienia wynikającego z interpretacji prawa wspólnotowego niezgodnego z jego duchem i celem ani z orzecznictwem Trybunału Sprawiedliwości. Po pierwsze ranga Tribunal Supremo jako najwyższego sądu we wszystkich porządkach prawnych, z wyłączeniem przepisów z dziedziny gwarancji konstytucyjnych. Po drugie, znaczenie i skutki wyroku, który zasadniczo jest sprzeczny z interpretacją przyjętą przez Trybunał Sprawiedliwości, i który spowodował z uwagi na swój wiążący charakter zmianę orzeczeń sądów niższej instancji i dotychczasowej praktyki hiszpańskich organów administracyjnych. Po trzecie, wywołanie szkodliwych skutków w sektorze podatku VAT, które może dotyczyć środków własnych Wspólnoty. W związku z tym administracja hiszpańska nie może opierać się na wyroku wydanym przez Tribunal Supremo dla uzasadnienia uchybienia prawu wspólnotowemu.

⁽¹⁾ Szósta dyrektywa Rady 77/388/EWG z dnia 17 maja 1977 r. w sprawie harmonizacji ustawodawstw państw członkowskich w odniesieniu do podatków obrotowych — wspólny system podatku od wartości dodanej: ujednolicona podstawa wymiaru podatku (Dz.U. L 145, str. 1).

⁽²⁾ Rec. s. 1471.

⁽³⁾ Rec. s. I-4247.

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony przez Hoge Raad der Nederlanden w dniu 16 kwietnia 2008 r. — E.H.A. Passenheim-van Schoot przeciwko Staatssecretaris van Financiën

(Sprawa C-157/08)

(2008/C 171/30)

Język postępowania: niderlandzki

Sąd krajowy

Hoge Raad der Nederlanden (Niderlandy)